

Північні рубежі захищені надійно

Зважаючи на складну ситуацію у зоні АТО, є висока ймовірність збройних провокацій і на інших ділянках українсько-російського кордону. Зокрема, до зони ризику входить і сегмент цього рубежу в межах Чернігівщини. Про те, наскільки захищеною є дана ділянка кордону, розповідає начальник Північного РУ Держприкордонслужби генерал-майор Володимир Плешко.

4 стор.

Здрастуй, зброє!

Військові, особливо після скасування призову «строковиків», жили своїм майже автономним специфічним життям, більшість українців – своїм. Усе раптово змінилося після повернення у широкий вжиток слова «мобілізація».

5 стор.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 8 (5454)

27 лютого 2015 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

Підзарядка бойового духу

Нині пліч-о-пліч протистоять ворожій навалі прикордонники, бійці Нацгвардії, танкісти, артилеристи, воїни-десантники та морпіхи. Єдність силовиків підтвердили й артисти Академічного ансамблю Збройних сил України, які днями дали концерт в розташуванні прикордонників оперативно-військового відділу «Краматорськ».

Олег БОЙКО, фото автора

Варто зазначити, що виснажені щоденними обстрілами та боями оборонці рубежу займали місця в залі без особливої радості на обличчях. Та з кожною піснею, з кожним виконавцем емоції прикордонників наростали, на їхніх обличчях почали з'являтися посмішки, долоні вдарилися в такт, а ноги прагнули до танцю. А вже після концерту усі, від рядового до полковника, виглядали так, наче тільки-но побували вдома і не було піврічної розлуки з рідними, не було клопотів бойових буднів. Бойового духу, патріотизму у бійців були повні «обойми» і здавалося, що для них зараз є лише Батьківщина, яка потребує захисту і побратими, які завжди підтримають.

Підіймати дух бійців артисти ансамблю Збройних сил за 76 років навчилися добре. Їхні попередники підбадьорювали воїнів, які протистояли німецько-фашистським загарбникам, і навіть давали концерт 3 травня 1945 року в Берліні біля Бранденбурзьких воріт. Ансамбль супроводжував українських військових у миротворчих місіях, і сьогодні, коли загарбник прийшов з країв, де мав бути «брат», артисти теж відправилися на передову. Вони дали більше 70 концертів у зоні АТО.

— Їздимо часто по «гарячих точках», військових частинах, госпіталях, де є бійці Збройних сил, Державної прикордонної служби, міліції та добровольчих батальйонів. Виступали навіть перед бійцями біля

окупованого Слов'янська до його визволення, — розповідає солістка ансамблю Ярослава. Каже, що західних, сімейного життя практично немає, і навіть у хвилини відпочинку артисти ансамблю подумки з нашими хлопцями, вони пишуть вірші, пісні, щоб піднімати бойовий дух війська.

Артисти запевняють, що нинішній слухач, глядач особливо чуттєво сприймає пісні та постановки про Україну, про матір. Чоловіки не ховають своїх емоцій, іноді навіть сліз. Вони розправляють плечі, коли лунають патріотичні пісні. Вмить підіймаються і синхронно кладуть руку на серце, коли звучить Гімн України.

Концерт у прикордонників пройшов «на ура». Заключна пісня «Червона рута» супроводжувалася танцем, до якого долучилися і гості, й господарі. Після виступу начальник оперативно-військового відділу полковник Валерій Вавринюк подякував артистам за те, що віддають війнам частину своєї душі, допомагаючи наблизити нашу перемогу. Валерій Павлович висловив побажання швидше зустрітися на мирних теренах нашої України. У знак подяки армійським митцям подарували квіти, а також календарі та газети з публікаціями, які висвітлюють важкі будні оперативно-військового відділу. Наостанок прикордонники та представники ансамблю сфотографувалися на тлі обстріляної снарядами будівлі відділу. Це символічно засвідчило, що «Смерчі», «Гради» російсько-терористичних сил можуть пошкодити, бетон, цеглу, але жодна зброя не здатна зломити дух українців, особливо коли звучить патріотична пісня. ■

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло **1,15** млн. осіб > **316** тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **245** осіб > з них **10** незаконних мігрантів

Вилучено **12** од. зброї > **24** од. боєприпасів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **8,972** млн. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ ЄС допоможе у реформі сектора безпеки

Президент України Петро Порошенко підписав закон про ратифікацію угоди між Україною та Європейським Союзом щодо реформування сектора цивільної безпеки. На думку експертів, цей закон дозволить виконати внутрішньодержавні процедури, необхідні для набрання чинності зазначеною угодою. Згідно з документом ЄС надаватиме допомогу у реформуванні сектора безпеки України, зокрема і Державної прикордонної служби України. Угода передбачає контроль над виконанням та імплементацією законодавства в цій сфері, а також навчання та тренінги для працівників безпекових структур.

Олена ТАЩИЛІНА

■ Садиба для воїна

Київська та Львівська області є лідерами із забезпечення військовослужбовців — учасників антитерористичної операції та членів їхніх сімей земельними ділянками. Починаючи з червня 2014 року, відколи було запроваджено відповідну ініціативу Держземагентства України, у цих двох регіонах було надано найбільше дозволів на розроблення проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок для ведення особистого селянського господарства та садівництва, будівництва житлового будинку чи дачі. Серед лідерів також Вінницька, Волинська, Миколаївська, Чернігівська, Житомирська та Закарпатська області. Наразі територіальні органи Держземагентства України та органи місцевого самоврядування надали родинам воїнів АТО дозволів на майже 15 тисяч земельних ділянок площею понад 8 тисяч гектарів.

Світлана ДЕЙЧУК

■ Мобілізація йде за планом

Перший етап четвертої хвилі часткової мобілізації військовозобов'язаних виконано на 80%. Про це повідомили у Міністерстві оборони України. Як зазначають у військовому відомстві, наразі про мобілізацію сповіщено 100% військовозобов'язаних, а 94% призовників вже пройшли медичний огляд. Крім цього, упродовж місяця у військові комісаріати звернулися 5296 добровольців, із яких 4580 уже пройшли медичну комісію, визнані придатними для проходження служби і відправлені в навчальні центри. Це більше 10% загальної кількості людей, які підлягають мобілізації. Позитивними відмінностями четвертого етапу мобілізації від попередніх МО вважає те, що тепер у цей процес активно включилися облдержадміністрації та місцеві органи виконавчої влади всіх рівнів.

Василь ДРОЗДОВ

НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ

Арабська зброя посилить наше військо

Президент України Петро Порошенко відвідав з робочим візитом Об'єднані Арабські Емірати, де у місті Абу-Дабі проходила одна з найбільших світових виставок озброєнь і технологій безпеки IDEX-2015. Також Глава Держави провів зустріч з прем'єр-міністром ОАЕ Мохаммедом бін Рашидом аль-Мактумом та поспілкувався з представниками української діаспори у цій країні.

Сергій ПОЛЩУК

Під час перемовин Президента України з главою уряду ОАЕ сторони домовилися про посилення співпраці між двома країнами, зокрема у сфері енергетики, оборони та сільського господарства, а також про візит в Україну міністра закордонних справ ОАЕ, що відбудеться найближчим часом.

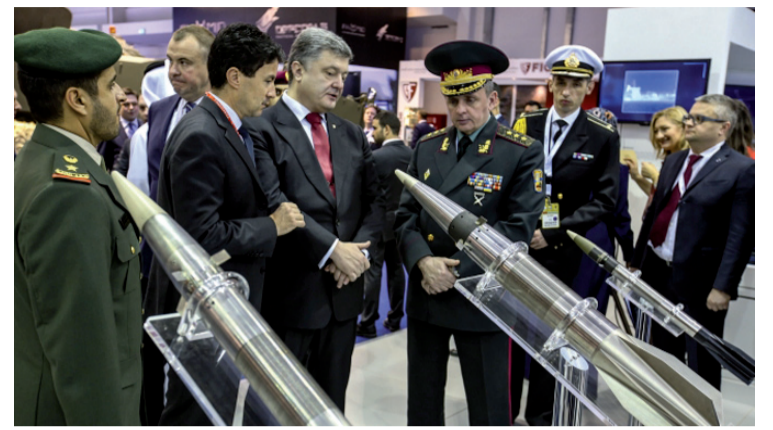
Глава української держави відзначив чудову організацію виставки IDEX-2015. «На жаль, сьогодні у світі знижується рівень безпеки, тому зростає популярність IDEX», — сказав Президент. Він відвідав український стенд, на якому представили свою продукцію провідні підприємства оборонно-промислового комплексу України, зокрема ДК «Укрспецспорт», ДП «Укроборсервіс», ДП «Київський бронетанковий завод», ДП «Дослідно-проектний центр кораблебудування» та

ДП «Дослідно-конструкторське бюро авіації загального призначення» КБ «Антонов».

Українську експозицію було представлено натурними зразками броньованої техніки «Дозор» та БТР-3Е1 і різних видів протитанкових ракет (зокрема, «Ступна», «Комбат»), протитанковий ракетний комплекс «Скіф», керований артилерійський снаряд «Квітник», гармату ЗТМ-2, радіолокаційну станцію «Дельта», макет корвета «Гайдук», артилерійський катер «Гюрза» та плавдоки. Також представлені макети літаків «Антонов», бронемашини «Барс», танка БМ «Оплот» та БТР-4, станція РЛС «Кольчуга-М».

Під час відвідання виставки Петро Порошенко поспілкувався з представниками української діаспори, які вітали його біля українського стенду.

Президент подякував землякам за фінансову підтримку нашої армії. «Ваша діяльність є прикладом для кожного українця, котрий перебуває за кор-

доном, як не втрачати зв'язок з Україною. Ви відчуваєте, що це є наша спільна справа — робити максимум, щоб Україна перемогла», — зазначив Петро Порошенко. У свою чергу представники діаспори подарували йому футболку з символікою України та ОАЕ.

Додаткових емоцій цій зустрічі надав цікавий епізод. Один з активістів — колишній прикордонник Юрій Старушок, який вже понад 10 років проживає в ОАЕ, звернувся до Президента з проханням допомогти йому потрапити до війська, бо він хоче воювати за Україну.

Свій робочий візит до Об'єднаних Арабських Еміратів Президент Петро Порошенко називає успішним і зазначає важливість проведених перемовин.

«На виставці IDEX відбулися важливі переговори. Українські підприємства-виробники підписали декілька важливих контрактів на десятки мільйонів доларів, які допоможуть нам

залучити валюту в країну і в той же час дадуть необхідні ресурси для підвищення можливостей української армії, прискорення проведення модернізації та залучення найкращих виробників для забезпечення оборонної стратегії», — повідомив Президент.

Глава Держави нагадав, що перша військова продукція, зокрема броньовані автомобілі, надійшли з ОАЕ та допомогли підсилити українську армію. «Ми значно розширили номенклатуру нашої співпраці. Ми уклали та визначили терміни постачання для українських Збройних сил необхідних оборонних засобів. Я впевнений, що сьогоднішній візит був надзвичайно успішним», — сказав Петро Порошенко.

За словами Президента, під час зустрічі також обговорювалося питання фінансової допомоги з боку ОАЕ, створення інвестиційного фонду, який би полегшив інвестування ОАЕ в Україну, а також питання співробітництва у банківській сфері. ■

НАЦІОНАЛЬНІ ПРІОРИТЕТИ

Дорожня карта співпраці з НАТО

Уряд схвалив і подав на розгляд Президентові річну цільову програму співпраці між Україною та НАТО.

Валерій ОЛІЙНИК

У даному документі Кабінет Міністрів передбачає «низку новел» у посиленій взаємодії з Альянсом. Зокрема, у рамках співпраці між Україною і НАТО виконуватимуться п'ять основних блоків завдань. Серед них: модернізація систем зв'язку та обмін інформацією для ЗСУ, перепідготовка і соціальна адаптація військовослужбовців, фізична реабілітація, в тому числі протезування українських воїнів, логістика і стандарти, а також співпраця у сфері кіберзахисту.

Представляючи річну цільову програму Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк підкреслив, що безпека України й гарантія виконання Мінських домовленостей лежить у площині обороноздатності держави: «Чим сильніша армія, чим сильніші Збройні Сили України, тим більше гарантії того, що російські терористи й російська армія будуть змушені виконувати Мінські домовленості. Бажання в них ніякого немає, тому наше завдання — їх зупинити».

Він нагадав, що ще рік тому багато скептиків казали, що Збройні Сили України, які були просто знищені попереднім режимом при прямому пособництві російської агентури та російської влади, не зможуть протистояти регулярним військам і натренованим найманцям Російської Федерації. Проте російську військову агресію було стримано українськими військовими.

«Наш священний обов'язок — побудувати армію, яка стане гарантією безпеки, незалежності й територіальної цілісності України. Побудувати кордон, через який не будуть провозити зброю, розвідувально-диверсійні групи та незаконних мігрантів. Спорудити лінію безпеки, яка вже сьогодні функціонує і не дасть можливості російським терористам проникати на території інших областей», — підкреслив Арсеній Яценюк. ■

СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ

Пільги скасують не всім

Міністр соціальної політики України Павло Розенко наполягає на необхідності зберегти пільги без прив'язки до доходів для деяких категорій громадян.

Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Як зазначив посадовець, нашої державі потрібна гнучка політика в системі соціальних пільг з урахуванням досвіду європейських країн. Він пропонує залишити пільги без прив'язки до доходів для ветеранів війни, «чорнобильців», інвалідів, учасників бойових дій, оскільки у цих людей більші витрати на лікування та реабілітацію.

Більшість категорій пільговиків почнуть отримувати адресну допомогу вже до кінця поточного року. «З 1 липня минулого року житлово-комунальні пільги за професійною ознакою надаються з урахуванням доходів сім'ї. А з 1 липня цього року деякі категорії соціальних пільговиків матимуть право на пільги з

оплати комуналки тільки в тому випадку, якщо доходи сім'ї виявляться нижче 1710 грн. на одну людину», — зазначив Павло Розенко.

Водночас міністр виступає за монетизацію пільг на проїзд у громадському транспорті. За його словами, компенсація за проїзд пільговиків — величезна проблема, оскільки згідно з річними звітами деякі автотранспортні підприємства щомісяця перевозять до 90% пільговиків. Міністр також заявив, що за нинішніх умов не є прихильником впровадження соціальних карт, оскільки їх емісія та обслуговування можуть стати ще однією корупційною схемою.

«Найпростіша схема — коли людина розплачується за проїзд готівкою, а держава компенсує їй частину витрат також у готівковій формі. Тут немає жодних взаємозаліків, все прозоро», — зазначив Павло Розенко, додавши, що остаточне рішення про монетизацію пільг на проїзд у транспорті ще не прийнято і Уряд працює над розробкою ефективного моделі компенсацій за проїзд. ■

РАДІСТЬ НА ВСІХ ОДНА

До рідного порогу

Сонячного зимового, але вже по-весняному привітного дня, на залізничний перон Львівського вокзалу рівно о 12.45 прибув потяг, який щасливими усмішками та квітами зустрічали мешканці міста Лева.

Ярослава МЕЛЬНИК

Це рідні, друзі та колеги прийшли привітати близько сотні прикордонників, які повернулися до рідного порогу з палаючого війною Сходу України. На пероні, поряд з дорослими, зібралися й учні-волонтери з місцевої 45-ої школи. Не приховуючи радісного настрою, вони з нетерпінням чекали прибуття

потяга з їхніми добрими старшими друзями — воїнами у зелених кашкетах.

А ось і вони — схвильовані прикордонники — з'являються на пероні. Позаду залишилися важкі дні й ночі бойових дій, де їм довелося брати участь у проведенні антитерористичних заходів, вести пошук і знищення диверсійно-розвідувальних груп. У взаємодії з підрозділами інших силових структур «зелені кашкети» також проводили

перевірку транспортних засобів і пасажирів на контрольних постах «в'їзд-виїзд» з окупованих територій.

— Поставлені перед нами завдання ми успішно виконали і всі повернулися живими

та здоровими, — сказав під час зустрічі підполковник Сергій Родак.

Після наданого львівським прикордонникам відпочинку вони знову повернуться до виконання службових обов'язків. ■

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Нову систему контролю документів з елементами біометрії презентували в аеропорту «Бориспіль» прикордонники ОКПП «Київ».

Сергій СЕРОВ

У заході, що відбувся в рамках імплементації плану дій щодо лібералізації візового режиму з ЄС, взяли участь представники Міністерства закордонних справ України, Державної міграційної служби, експерти Європейського Союзу та журналісти провідних мас-медіа.

Під час презентації інспектор прикордонної служби продемонстрував присутнім

Біометрія в дії

процедуру оформлення біометричного паспорта з використанням повносторінкового зчитувача документів. Цей прилад дає доступ до персональних даних особи, які містяться у RFID-чипі. Таким чином інспектор може порівняти інформацію з чипу із даними машинозчитувальної зони паспорта, а за необхідності — й перевірити, чи є документ дійсним, дослідивши його під інфрачервоним й ультрафіолетовим світлом.

До роботи з паспортними документами нового зразка Державна прикордонна служба готувалася з 2008 року. Саме тоді започатковано низку експериментальних проектів, які розроблялися та реалізовувалися в рамках впровадження стандартів ЄС. Під час підготовки до «Євро-2012» прикордонники отримали декілька сотень приладів для роботи з біометричними паспортами. Було визначено 38 сухопутних пунктів пропуску та аеропортів — переважно на кордоні з країнами Західної Європи. Саме тут прогнозувався найбільший потік іноземних туристів, які їхали в Україну з біометричними документами. Зазначені об'єкти було заздалегідь оснащено необхідною технікою, а персонал підрозділів прой-

шов спеціальну підготовку. Таким чином на сьогодні Держприкордонслужба забезпечена як кваліфікованими кадрами, так і оптимальною кількістю пристроїв для здійснення оформлення тепер вже наших співвітчизників, котрі стали власниками біометричних паспортів.

Наразі інспекторський склад відомства використовує три типи універсальних сертифікованих вітчизняних приладів, призначених для роботи з документами, що мають чипи. Кабіни паспортного контролю оснащені стаціонарними «ридерами». Для оформлення поза межами кабіни паспортного контролю використовуються портативні пристрої на базі мобільного терміналу та ноутбука. Таке устаткування може зчитувати інформацію з біометричного паспорта будь-якої країни світу. Перевагою продукції українського виробництва є те, що вона відповідає міжнародним стандартам сертифікації, але коштує значно дешевше, ніж європейські аналоги.

Як зазначалося під час презентації, на сьогодні до оформлення українців з новими біометричними паспортами готові основні пункти пропуску для автомобільного та залізничного сполучення, а також аеропорти. У подальших планах відомства — поступове збільшення цієї мережі. ■

У РУСЛІ ДРУЖБИ

Підтримка заводчан

У нинішній далеко неспокійній обстановці, коли полум'ям війни охоплено значну територію Донбасу, дружба українських «зелених кашкетів» і працівників ПАТ «Сумське НВО ім. М.В. Фрунзе» отримала нові форми, спрямовані на її подальше зміцнення.

Роман ТКАЧ

Про це, зокрема, йшла мова під час робочої зустрічі тимчасово виконуючого обов'язки начальника Сумського прикордонного загону полковника Володимира Паршикова і генерального директора цього підприємства Олексія Цимбала. До речі, очолюваний останнім трудовий колектив акціонерного товариства, що є одним із найбільших у Європі виробників газо-

перекачувальних агрегатів і комплектних компресорних станцій, на потреби учасників військових дій в АТО скерував понад 14 млн. гривень.

Так, більше трьох десятків заводської автомобільної техніки, з-поміж якої вантажівки, мікроавтобуси, автомобілі швидкої допомоги, тягачі тощо передані у військові частини та державні структури, що беруть участь у захисті територіальної цілісності держави. Увесь цей транспорт, як і той, щодо якого звертаються

військові, ремонтується коштом підприємства. За рахунок об'єднання відновлено майже 40 одиниць військової техніки, зокрема БТРи та БРДМи. Для потреб учасників АТО виготовлено комплекти захисних екранів від кумулятивних гранат. У військові частини, де служать сумчани, відправлено 10 пічок, спеціально сконструйованих фрунзенцями. Більш як 260-ти мобілізованим заводчанам першочергово виплачується середня заробітна плата. Надається також

матеріальна допомога на лікування, придбання потрібного спорядження тощо бійцям та їхнім рідним.

Тісні зв'язки, що уже давно переросли у щирі дружбу між виробниками та прикордонниками, приносять останнім вагомі конкретні результати. Вона стає усе більш відчутною, наголосив полковник Володимир Паршиков, оскільки допомога заводчан сумським прикордонникам уже склала понад 300 тис. гривень. Від імені керівництва та

персоналу охоронців державного рубежу офіцер висловив щире вдячність трудовому колективу за плідну співпрацю у підтримці надійної охорони кордону в межах Сумської області та в зоні проведення антитерористичних операцій.

Керівник науково-виробничого об'єднання Олексій Цимбал запевнив, що прикордонники і надалі можуть розраховувати на конкретну підтримку з боку підприємства. Незважаючи на всі економічні труднощі, зауважив він, захист рідної держави та її рубежів для працівників науково-виробничого об'єднання є ключовим завданням сьогодні.

Після обговорення зацікавленими сторонами питань, полковник Володимир Паршиков вручив генеральному директору підприємства нагрудний знак Сумського прикордонного загону. ■

ГАРЯЧІ БУДНІ

«Аптека»-втікачка

Велику партію контрабандних стероїдів намагалися переправити через кордон українець і молдованин. Однак плани зловмисників несподівано змінили прикордонники Білгород-Дністровського загону. Правоохоронці мали попередню інформацію про можливе перевезення з Молдови в Україну заборонених препаратів. Тому на «засвічений» «ВАЗ» у пункті пропуску «Серпневе» вже чекали і вивели авто для додаткового огляду. Однак вже на початку процедури водій — громадянин України — заскочив до кабіни та намагався втекти. Прикордонний наряд зреагував миттєво, виставивши засіб примусової зупинки. Порушник пробив колеса, з'їхав у кювет і перекинувся. На місце події було викликано карету швидкої допомоги та співробітників ДАІ. Водію, який скаржився на біль у носі, наклали шини, його пасажир не постраждав. Під час огляду в автомобілі знайшли 78,5 тисячі пігулок та 310 ампул медичних препаратів «Данабол», «Туранобол», «Оксавер», «Стромбафорт», «Тестостерон Е» та «Тестостерон П». Після оформлення документів порушників передано правоохоронним органам для з'ясування обставин.

Андрій БІЛОБОРОДЧЕНКО

3 «лимонкою» в кишені

Прикордонники відділу «Юнаківка» Сумського загону спільно зі співробітником міліції вилучили у місцевого жителя села Писарівка ручну осколкову гранату Ф-1 із запалом. Інформацію про можливе незаконне зберігання зброї мешканцем прикордоння охоронці рубежу отримали з оперативних джерел. 50-річного селянина зупинили на околиці села. Чоловік зізнався, що має в кишені небезпечний «сувенір» та похизувався, буцімто знайшов його у лісосмузі. Наразі гранату разом із запалом направлено на експертизу, а затриманого доставлено до райвідділу міліції.

Роман ТКАЧ

Бурштин поділили «по-братськи»

Чергову партію контрабандного «сонячного» каменю загальною вагою 75 кілограмів виявили прикордонники та працівники митниці в аеропорту Львова. Двоє громадян Ізраїлю та один росіянин відлітали з України рейсом «Львів — Стамбул», однак, як пояснили мандрівники, кінцева точка їхнього вояжу — Китай. На основі кримінального аналізу спільна прикордонно-митна оглядова група перевірила багаж пасажирів та виявила у громадян Ізраїлю 23 та 25 кілограмів бурштину, а у громадянина Росії — аж 27 кілограмів цього каменю.

Ярослава МЕЛЬНИК

Північні рубежі захищені надійно

Зважаючи на доволі складну ситуацію у зоні АТО та постійну підтримку Кремлем бойовиків із так званих «ЛНР» і «ДНР», є висока ймовірність збройних провокацій і на інших ділянках українсько-російського кордону. Зокрема, до зони ризику входить і сегмент цього рубежу в межах Чернігівщини. Про те, наскільки захищеною є дана ділянка кордону, та багато іншого розповідає начальник Північного регіонального управління Державної прикордонної служби генерал-майор Володимир Плешко.

Інтерв'ю від
Андрій ГЕРАСИМКІВ

— Володимире Костянтиновичу, охарактеризуйте, будь-ласка, нинішню обстановку на північних рубежах нашої держави. Які загрози прикордонній безпеці наразі вбачаєтесь?

— Звичайно, сьогодні найбільш складною та напруженою є українсько-російська ділянка кордону, 183 кілометри якої охороняє Чернігівський загін. Обстановка там передусім характеризується веденням російськими спецслужбами розвідки нашого прикордоння із застосуванням різноманітних технічних засобів та шляхом направлення своєї агентури. Ми, в свою чергу, ведемо постійний моніторинг ситуації та посилюємо в інженерному відношенні ділянку відповідальності.

Українсько-білоруський кордон російські спецслужби також прагнуть використовувати у своїх інтересах. Зокрема, тут фіксуються спроби перетину державного рубежу особами, причетними до терористичної та сепаратистської діяльності в Україні. Також мають місце спроби транскордонних злочинних угруповань налагодити канали незаконної міграції, постачання наркотичних засобів і контрабанди цигарок. Водночас можна відмітити, що у нас із білоруськими колегами існує порозуміння та підтримуються добросусідські стосунки.

Що стосується польського сегменту ділянки відповідальності регіонального управління, то тут, як і в минулі роки, обстановка динамічна та контрольована. Найбільш характерними правопорушеннями є незаконне переміщення наркотичних речовин, тютюнових виробів і отруйних речовин. Мають місце спроби налагодження каналів незаконного перетину кордону громадянами з африканського континенту та країн Близького Сходу з використанням чужих або підроблених паспортів громадян Євросоюзу.

— Останнім часом на всіх рівнях лунають заяви про необхідність посилення кордону з Росією на чернігівському напрямку. Наскільки дана ділянка держрубежу готова до сучасних викликів?

— На даному напрямку суттєво посилено щільність в охороні кордону. Наразі тут створено цілісну систему блокпостів та оборонних споруд, яка складається з бліндажів, довготривалих вогневих точок, загороджень і протитанкових ровів.

Найближчим часом на даній ділянці розпочнеться реалізація Державної програми «Європейський вал», про етапи якої було нещодавно наголошено у виступі Голови Служби на засіданні Кабінету Міністрів України. За сприяння керівництва Чернігівської області триває процес виділення земельних ділянок під прикордонну інженерну інфраструктуру. Так, минулого тижня голова обласної ради Микола Зверев провів нараду в Семенівському районі з метою вирішення даного питання.

— Зараз у країні активно триває четверта хвиля мобілізації. Військовозобов'язаних

яких спеціальностей найбільше потребують органи Північного регіонального управління, наскільки військкомати задовольняють попередньо подані заявки та як налагоджено прийом, забезпечення і вишкіл новобранців?

— Північне регіональне управління вже має непоганий досвід роботи зважаючи на попередні хвилі мобілізації. Так, відповідно до Указу Президента України «Про мобілізацію» в органах охорони державного кордону опрацьовано та подано до військових комісаріатів заявки на поповнення поточного некомплекту особового складу. Попередня робота дозволяє стверджувати, що завдання з отримання необхідних мобресурсів буде виконано вчасно. Окрім того, ми додатково провели роботу щодо укладення контрактів з військовослужбовцями, які призвані на службу за попередньою мобілізацією та виявили бажання залишитися на службі.

Щодо необхідних спеціальностей, то тут перевага надається військовозобов'язаним, які проходили службу в прикордонному відомстві раніше. При цьому акцент робимо на розвідниках та спеціалістах інженерно-технічного напрямку. З новоприбулим особовим складом заплановано допідготовку з використанням потужностей навчальних центрів Держприкордонслужби та інших силових структур.

— Наприкінці минулого року Адміністрація Держприкордонслужби провела суттєву зміну керівників різних ланок управління на місцях. Не є винятком і Північне РУ. На чому Ви як новий начальник регіонального управління робитимете основний акцент у питаннях управлінської діяльності?

— Як для керівника основними критеріями оцінки управлінської ланки є спроможність ефективно виконувати завдання в будь-яких умовах обстановки. Я вважаю, що колектив Північного регіонального управління укомплектовано спеціалістами, які, враховуючи сучасні виклики та загрози, здатні адекватно їм протидіяти в інтересах охорони та оборони державного кордону.

— Торік ваше регіональне управління мало суттєві здобутки у боротьбі з економічною контрабандою. Так, практично припинено транзит сигарет з Білорусі на неіснуючі фірми у Придністров'ї. А ось у боротьбі з незаконною міграцією та наркотрафіком керівництво Служби відмічало певні прогалини. Чи вдалося їх усунути?

— Так, ми сьогодні спільно із представниками СБУ, МВС і білоруськими колегами активно працюємо у напрямку протидії налагодженню каналів незаконної міграції. Свідченням цього є припинення трьох спроб незаконного переміщення мігрантів — вихідців Південно-Східної Азії та Африки з Білорусі до України на ділянці Житомирського прикордонного загону. На даний час за цими фактами проводяться слідчі дії в рамках кримінальних проваджень.

Щодо контрабанди наркотичних речовин. Після оновлення оперативного складу вдалося активізувати роботу в даному напрямку. Порівнюючи статистичні дані з минулим роком можна констатувати зростання результатів майже в п'ять разів.

Зважаючи на це хочу привести найяскравіші приклади. Так, на початку поточного року в ході спільних із співробітниками СБУ заходів у пункті пропуску «Устилуг» виявлено понад 1200 пігулок із вмістом псевдоефедрину. Наразі направлено повідомлення в слідчий відділ управління СБУ у Волинській області та розпочато досудове розслідування за статтею 305 Кримінального кодексу України.

У січні на ділянці відділу прикордонної служби «Дубровиця» за результатами реалізації оперативних даних затримано наркокур'єра з 600 грамами прекурсору «перманганат калію». Розпочато кримінальні провадження за статтею 305 Кримінального кодексу України стосовно кур'єра та за статтею 332 Кримінального кодексу України стосовно провідника.

І це лише початок. Ми й надалі нарощуватимемо зусилля у напрямках протидії незаконній міграції та контрабанді наркотиків!

— Товаришу генерале, на нещодавньому засіданні Колегії Держприкордонслужби Ви піднімали питання суттєвої віддаленості залізничних пунктів пропуску від кордону. А це, у свою чергу, значно ускладнює контроль за потягами під час їх руху від держрубежу до місця оформлення. Яка перспектива вирішення цієї проблеми?

— Так, проблема дійсно існує і вона пов'язана з переміщенням неоформлених у прикордонному відношенні транспортних засобів територією України. Це все створює небезпеку, або передумови до можливих диверсій за сприяння іноземних спецслужб і контрабандної діяльності. Станом на сьогодні нами всебічно вивчено цю проблему, внесено корективи в порядок охорони державного кордону. Проведено попередню підготовчу роботу з керівництвом Чернігівської, Житомирської, Рівненської, Волинської обласних державних адміністрацій, підрозділів СБУ, МВС і митної служби. Підготовлено пропозиції щодо удосконалення охорони державного кордону та прикордонного контролю на залізничних напрямках, які направлено до Адміністрації Держприкордонслужби. Розпочато практичну роботу з виконання заходів, що вирішуються на рівні регіонального управління та органів охорони державного кордону.

— На жаль, на сьогодні актуальною залишається проблема черг перед пунктами пропуску і багатьох пов'язаних із цим неприємних ситуацій. На вашій ділянці це

передусім стосується такого перепускного пункту, як «Ягодин-авто». Які кроки вживаються для вирішення даного питання?

— Так, дійсно, проблеми черг у пункті пропуску «Ягодин» поки що існують. Але хочу зауважити, я був на різних автомобільних пунктах пропуску, зокрема і в таких країнах як Польща, Німеччина, Румунія та Фінляндія. І черги виникають періодично скрізь. Все залежить від причин їх виникнення. Існують об'єктивні, коли пункти пропуску не в змозі впоратися із величезним пасажиропотоком. Це повною мірою стосується і «Ягодин». Лише 15 відсотків учасників міжнародного руху перетинають там кордон у бізнесових справах та з метою туризму. Інші 85 відсотків — це жителі Волинської й Рівненської областей України та Любелського воеводства Республіки Польща, які їдуть з причин господарсько-побутових потреб і намагаються знайти вигоду з різниці цін.

Інша справа, коли черги створюються штучно, що є передумовою до отримання неправомірної вигоди. Із цим ми боремося. Тільки протягом останнього місяця особовий склад відділу прикордонної служби «Рівне» на 45 відсотків замінено. Робота триває, ми будемо жорстко боротися з даними проявами корупції і принцип невідворотності покарання за ці діяння буде стосуватися кожного незалежно від рангів і посад.

Також щоб уникнути конфліктних ситуацій під час різкого збільшення пасажиро-транспортних потоків, ми завчасно вивчаємо суспільну думку громадян та вносимо необхідні корективи в свою діяльність. За нашою ініціативою проводяться координаційні наради, брифінги, круглі столи, на які запрошуємо представників державних контрольних органів і служб, територіальних підрозділів МВС та МНС України, органів місцевого самоврядування та мас-медіа. Саме спільними зусиллями ми зможемо вжити вичерпних заходів щодо покращення ритмічності роботи пунктів пропуску та забезпечити безпеку громадян, що слідують через державний кордон з дотриманням їхніх прав і свобод. ■

В Україну – за закордонними паспортами

З 1 березня Держприкордонслужба України змінює правила в'їзду в країну для громадян Росії. Відтепер вони позбавлені можливості в'їжджати в нашу країну, перебувати тут і переміщуватися за внутрішніми паспортами РФ.

Згідно з постановою Кабміну припинено дію окремих положень Угоди між урядами України та Російської Федерації про безвізові поїздки громадян обох країн. Відтак з першого дня весни росіяни не зможуть в'їжджати, прямувати транзитом, перебувати і пересуватися територією України на підставі паспорта громадянина РФ або свідоцтва про народження (для дітей до 14 років), за якими раніше здійснювався проїзд.

З цього часу громадянам сусідньої держави для перетину кордону потрібно мати при собі наступні документи: паспорт громадянина РФ, що засвідчує особу громадянина РФ за межами Російської Федерації; дипломатичний паспорт; службовий паспорт; паспорт моряка (посвідчення особи моряка) – за наявності судової ролі або виписки з неї; свідоцтво на в'їзд (повернення) у Російську Федерацію (тільки для повернення в Російську Федерацію); льотне посвідчення члена екіпажу повітряного судна.

Водночас всі громадяни РФ, які прибули на територію України до 1 березня, зможуть безперешкодно в'їхати на підставі документів, за якими вони в'їхали.

Наразі розглядається питання щодо запровадження для жителів прикордонних регіонів РФ можливості перетину українсько-російського кордону виключно в міждержавних і міжнародних пунктах пропуску на підставі закордонних паспортів і обмеження строку їх перебування на території України 90 днів протягом 180 днів з дати першого в'їзду. У той же час положення щодо решти зазначених у двосторонній угоді документів громадян РФ для в'їзду на територію України (наприклад, дипломатичний і службовий паспорт) залишаються в силі.

У Міністерстві закордонних справ України пояснили правомірність позбавлення громадян Російської Федерації можливості в'їжджати в країну на підставі внутрішнього паспорта.

«Україна скористалася своїм правом у зв'язку з пунктом 6 Угоди між урядами про безвізовий режим громадян України і РФ від 1997 року. У цій статті зазначено, що кожна із сторін має право повністю або частково призупинити дію окремих положень, якщо це буде необхідно для забезпечення безпеки держави, збереження громадського порядку та охорони здоров'я», – зазначив речник МЗС Євген Перебийніс.

Загрозливих шляхів поменшало

Кабінет Міністрів України розпорядився закрити в односторонньому порядку 23 пункти пропуску на українсько-російському кордоні.

Серед них десять у Луганській області, два – у Донецькій, дев'ять – у Сумській, по одному – в Харківській та Чернігівській областях. Усього згідно з розпорядженням Уряду закрито 23 пункти пропуску, з яких один міжнародний, чотири міждержавних та 18 місцевих.

Як зазначають у Кабміні, це рішення прийнято з метою оптимізації мережі пунктів пропуску та необхідності зосередження сил і засобів на важливіших ділянках кордону з Росією.

Нагадаємо, що раніше через пряму загрозу життю та здоров'ю учасників міжнародного руху Кабінет Міністрів протокольними рішеннями тимчасово припинив рух у 14 пунктах пропуску (6 – у Донецькій та 8 – у Луганській областях).

Таким чином сьогодні на кордоні з Росією функціонує 39 пунктів пропуску, 3 з яких у Чернігівській області, 14 – у Сумській, 15 – Харківській, 6 – у Луганській та 1 – Київській.

МЗС України доручено довести інформацію про це до відома дипломатичних представництв іноземних держав у нашій країні, а також дипломатичних представництв і консульських установ України.

МОБІЛІЗАЦІЯ

Усе раптово змінилося після повернення у широкий вжиток давно забутого слова «мобілізація». З цього моменту виходило, що тисячам і тисячам українських чоловіків доведеться скорегувати попередні плани, і, залишивши роботу, родину й рідну домівку вирушати на захист країни.

Хтось із мобілізованих потрапив до армійського строю. Хтось несподівано став нацгвардійцем, а комусь випала доля поповнити ряди прикордонників. Частина такого поповнення нещодавно зустріла в Донецькій загін.

Перед КПП управління загону зібралася група навантажених рюкзаками переважно зрілого віку чоловіків. Їх близько півсотні. Поки є час до призначеної години, вони перекурюють, обмінюються новинами та знайомляться. Ніхто не нервує. Все по чоловічому стримано.

Нарешті їх запрошують до частини. Тут поповнення зустрічає особисто начальник загону полковник Олег Бурда. Він теж небагатослівний. Після короткого привітання відразу говорить про головне – підтримання порядку, дисципліни та режимних заходів. Далі – вирішення організаційних питань, облік у пункті прийому особового складу та розподіл по посадах. Після цього «новобранців» направляють до навчального центру.

– Переважно це мариупольці. Вік від 25 до 55 років, – поясняє старший офіцер одного з відділів штабу загону капітан Максим Хомутко. – Раніше служили не всі. Добровольців – чимало.

Дебютантів помітно відразу. Видно й тих, хто якраз навпаки. Серед новоприбулих якимось особливо виділяється Сергій Ніколайчук. Ззовні він явно не новачок. Перше враження виявляється правильним. Сергій свого часу пройшов Окремий

Ще донедавна військова служба була для певної частини наших співгромадян заняттям далеко не з найповажних. Військові, особливо після скасування призову «строковиків», жили своїм майже автономним специфічним життям, більшість українців – своїм.

арктичний прикордонний загін. З Воркути перевівся до України та звільнився з посади начальника складу озброєння у званні старшого прапорщика.

У його рідному місті ситуація, на щастя, спокійна, але чоловік не впевнений, чи так буде і завтра, тому має твердий намір захищати рідну домівку до останнього.

«Треба стримувати цей безпорядок і все тут!» – резюмує Сергій.

Наступний день новобранці уже зустрічають у навчальному центрі загону. Усі у новітній формі. Як і заведено в армії – іншим ратним наукам передусім строїва підготовка. Її роль на війні, на жаль, зрозуміла не всім. Неясно навіть потрібна бездоганна виправка та підняття не менш як на 15 сантиметрів ноги при маршируванні на місці, коли їхні земляки у цей час нищать «Градами». Чоловікам кортить пошвидше дістатися зброї, але дисципліна – вона передусім.

Керівник занять наголошує: дуже важливо сумлінно відпрацьовувати дії в складі підрозділу,

адже від цього залежатиме не лише власне, а й життя товаришів.

Коли ж із стройовою нарешті закінчено, старший групи доводить останні «зведення з фронту». Ситуація там суттєво не змінилася – українська сторона продовжує зазнавати обстрілів. На новобранців це діє як виклик.

Опісля цього – традиційне слово ветерана кордону. Голова Ради ветеранів-прикордонників Мариуполя полковник у відставці Антон Бабко проводить короткий екскурс в історію. Нагадує: на плечі «зелених кашкетів» завжди лягало завдання зустрічати ворога першими. Не змінилося це й донині. Тож Антон Петрович побажав із честю виконати свій обов'язок, якщо доведеться, продовжити справу попередніх поколінь.

Після такого напуття особовий склад приступив до справ буденних. Оскільки призовано і старших, і молодших офіцерів, було прийнято рішення сформувати два взводи, кожен зі своїм командиром. Визначилися і з командиром роти та двома взводними.

На своє перше чергування вступає наряд. Сержант Дмитро Позняков каже, що під час чергування згадує молодість, коли проходив строкову. У мирному житті машиніст тепловоза Дмитро до військомату прийшов добровільно. Набираючи оберемок дров, бо відповідальний за підтримання тепла в наметах, запевняє: настрій бойовий.

Старший прапорщик Олексій Мірошниченко тут – справжній господар. Саме завдяки йому закинута завод швидко перетворився у навчальний центр для мобілізованих. Він гордо проводить екскурсію по містечку:

– Для початку ми тут все привели до ладу – залатали дах, відремонтували приміщення, заклали віконні рами. Окремі будівлі виділені для офіцерів, а там подалі у нас склади. Провізія – хоч відбавляй! Дуже допомагають місцеві жителі. У добротних наметах є все необхідне: умивальник, розкладачки з матрацами та навіть телевизор. Буквально сьогодні місцеві підвезли цілий КамАЗ дров. Воду вони теж доставляють. Їжу готувати будуть на двох польових кухнях.

Біля однієї з них саме порався кухар. Кіровоградець Анатолій у мирний час – кранівник, а тут представляється «кухарем за покликанням». Запевняє: на польовій кухні їжа навіть виходить смачнішою. Принаймні хлопці хвалять.

Перша ночівля мобілізованим до вподоби. Так, досвідчений турист Леонід переконує: умови тут просто ідеальні – вночі тепло, годують смачно, а більшого, мовляв, на війні й не треба. Ще вчора провідний інженер Леонід Васильович зі службою до цього часу справи практично не мав, 35 років тому закінчив військову кафедру. Та прожити без

цього не вийшло, не та ситуація. До військомату прийшов добровільно. А звідти вже потрапив до прикордонної служби.

– Неймовірно радує той факт, що я тут із однодумцями. Всі без винятку – патріоти і однаково ненавидять тих виродків, котрі принесли в наш дім таку біду. Не зустрів я тут жодного, навіть дуже прихованого «сепара». Чого, на жаль, не можу сказати про багатьох колег по роботі. Але таких я вважаю невиліковно хворими, тож ставлюся до них відповідно. Від цих навчань я очікую отримати хороші навички володіння зброєю, аби, якщо буде така необхідність, з честю виконати свій обов'язок перед Батьківщиною, – ділиться Леонід.

У навчальному центрі для підготовки мобілізованих – це перший набір. Випадкові люди сюди не потрапили. Всі – свідомі, з чітким розумінням ситуації та баченням своєї ролі в ній. І нехай запродані ЗМІ «гавкають» собі у кремлівські рупори, що в Україні прямо з потягів знімають чоловіків і з перону примусово відправляють на фронт. Ті, хто потрапляє до Служби, частіше за все за повністю приходять самостійно, бо знають, що від них залежить, у якій країні житимуть їхні діти.

На навчання мобілізованих відведено 15 днів. За цей час їм належить добре оволодіти зброєю, ознайомитися (а комусь – згадати), що таке кордон і прикордоння, відпрацювати порядок колективних дій та засвоїти основні елементи військової тактики.

Що буде далі – цього не знає ніхто. Але вже сьогодні зрозуміло: нові прикордонники морально готові робити усе, що буде в їхніх силах, аби тільки зарадити своїй Батьківщині.

Непереможені

Нещодавно ми розповідали про бойові будні блокпоста «Балу» поблизу селища Фащівка на Луганщині, де прикордонники несли службу разом із представниками гірської піхоти. Сьогодні це місце уже, на жаль, не під контролем України. Під натиском переважаючих сил супротивника наші військовослужбовці були змушені звітти піти. У переддень відходу з позиції Службу облетіла трагічна звістка – старший лейтенант В'ячеслав Семенов поповнив сумний список непоправних втрат. Сьогоднішня розповідь про те, чим жив блокпост напередодні вступу в силу Мінських домовленостей і чим обернувся в районі Дебальцевого офіційно проголошений мир.

Володимир ПАТОЛА

9 лютого

Прикордонний наряд у складі прапорщика Олега Вінницького, старшини Віталія Гусака та старшого солдата Олександра Степаницького на чолі зі старшим лейтенантом В'ячеславом Семеновим прибув на блокпост, щоб змінити товаришів.

10 лютого

Із самого ранку до 09.00 тривала артпідготовка. Потім, ведучи вогонь на ходу, на блокпост прорвався танк. Піхота відстала. Прикордонники відстрілювалися від піхоти, вели вогонь по танку з РПГ. Ворожа бронемашинка покотилася на блокпосту, знищила українську БМП і продовжувала стріляти.

Вогонь прикордонників і арміїців з РПГ-7в і РПГ-26 не міг знищити танк, хоча Олег Вінницький особисто бачив чотири потрапляння у башту. Нарешті його таки вдалося пошкодити, башта втратила керування і ворогу довелося відійти. Далі було коротке затишшя. Потім знову почався мінометний та артилерійський обстріл. Били міномети й гаубиці.

Ночами постійно двоє прикордонників відпочивали в бліндажі, двоє – спостерігали. Нормальні позиції для спостереження обладнати було неможливо. В асфальті під обстрілами копати можливості не було. Бетонні блоки знищені. В лісосмузі, навіть якщо б і викопали позиції, – з них нічого не видно. За обстановкою слідували з відкритого місця біля дюралюмінієвого вагончика. Він не міг захистити навіть від вогню з автомата, але принаймні візуально закривав від снайперів.

11 лютого

Ранок зустрів бійців мінометними обстрілами. Цього разу до мінометів та гаубиць приєдналися «Гради».

12 лютого

Артпідготовка. Потім – як завжди: танк із піхотою. Танк зупинився з боку Фащівки просто на дорозі на відстані кілометра і стріляв прямою наводкою. Паралельно під прикриттям артилерії за вогневим валом підступала піхота. Прикордонники, не маючи вогневих засобів для враження танка (РПГ не вистачало дальності, а «Фаготы» ворог знищив раніше), допомагали посту з лівого флангу відбивати піхотну атаку. Вели вогонь з автоматів і підствольних гранатометів. Старший солдат Олександр Степаницький бив з кулемета. Зброя почала нагрівати-

Героїчні оборонці «Балу» прапорщик Олег Вінницький (ліворуч) та старший солдат Олександр Степаницький

ся і «клинити». Піхота наблизилася на відстань двохсот метрів. Ворог ніс тяжкі втрати. В наступні дні це було підтверджено скупченням над лісосмугою танків.

Вогонь танка та артилерії нищив усе, що вціліло на посту: залишки бетонних блоків, техніку, яка до того часу була вже розбита. Коли закінчився боекомплект, терористи почали стріляти з НСВТ (кулемет командира екіпажу, керований з середини башти, калібру 12,7).

На своє нещастя на пост під час бою влетіли «Жигулі» – «копійка». В салоні – старенький дідусь з бабусею. Танковий кулемет дав чергу по лобовому склу. Бабуся загинула на місці. Дідусь встиг вискочити з машини. Куля в голову його наздогнала. Танкісти, звісно, бачили, хто перед ними, але просто «зганяли злість». У діда потім довго дзвонив телефон. Мабуть, старенького рідні шукають і досі.

Під вогневим натиском гірських піхотинців і прикордонників ворог відступив.

13 лютого

Продовжувався мінометно-артилерійський вогонь. Зранку не дуже значної, якщо порівнювати з іншими днями, інтенсивності. Потім було нетривале затишшя. Під вечір почалося справжнє пекло: освітлювальні міни для коригування, потім – «Гради», міномети, артилерія. Прикордонники перечікували в бліндажі, але постійно по черзі вискакували дивитися на дорогу, щоб не пропустити підхід броні або піхоти супротивника.

14 лютого

Працювала артилерія. Танк маневрував у полі біля позицій

прикордонників і вів вогонь. Бійці відповідали і влучали з гранатометів, але бойова машина була наче зачарована. «Сімдесят двійка» протягом дня тричі заїжджала на блокпост, звідки вдалося примусити її відійти інтенсивним вогнем з РПГ.

Прослуховуючи ефір ворога через трофейну радіостанцію, дізналися, що терористам поставлено завдання знищити їх за будь-яку ціну. Сьогодні. До перемир'я. Втрати ворога та відвага оборонців блокпоста дали свої психологічні результати. Прикордонники зрозуміли, що піхота противника відмовляється йти в атаку.

Бійці чули перестрілку терористів між собою. Між різними групами навіть зав'язався бій із застосуванням мінометів. Ще більше терористів відмовлялося воювати пізніше, після оголошення перемир'я.

15–16 лютого

Відносно спокійно. Продовжувалися лише нечасті обстріли з мінометів. Навіть здавалося, що нарешті наступив мир.

17 лютого

Розповідає прапорщик Олег Вінницький:

– З 09.00 ранку почалося пекло. Спочатку артилерійський обстріл. Ми по черзі вискакували з бліндажа, щоб не пропустити броню або піхоту супротивника. Старший лейтенант Семенов вибіг, щоб оцінити обстановку. За ним – Сашко Степаницький. Ворожий танк, як виявилося, вийшов на прямий постріл...

Коли розсіявся дим, ми побачили: вагончик рознесло повністю. Степаницький завалився в бліндаж, він був поранений в

Старший лейтенант В'ячеслав Семенов був справжнім офіцером

ногу. В'ячеслав лежав на вулиці, важко поранений, але ще живий. Ми забрали його в бліндаж, викликали лікаря, зрізали з командира бронжилет. Лікар хотів оперувати, але не встиг. Осколок пробив задню пластину бронжилета і пройшов під кутом вверх під праву лопатку. Семенов помер у лікаря на руках.

Я разом з іншими вискочив, дав декілька черг з автомата по ворогу, а коли заскочив назад у бліндаж – зрозумів по погляду лікаря, що командир помер. Він був справжнім офіцером. Завжди з нами, завжди на позиціях. Підтримував нас і вогнем, і словом. Під час короткого відпочинку був абсолютно незворушним і спокійним. Пив чай, жартував, говорив, що колись зберемося з сім'ями у ресторані й будемо згадувати ці події як страшний сон. Ми спочатку дивувалися, як це можливо у такій обстановці, але командирський спокій і впевненість передавалися нам. Завдяки йому ми вчасно дізналися про атаку, яку інакше ніхто би з нас не пережив.

Проте пекло тільки починалося. Під прикриттям щільного артилерійського та мінометного вогню нас атакували чотири БМП, МТЛБ і два танки. За ними йшла піхота. Армієць з позивним «Сепар» знищив з РПГ танк та БМП з командиром ворога, який керував атакою.

Терористи спробували евакуювати його танком, але шквальним вогнем ми не дали піхоті ворога і танку наблизитися до БМП. Ми запропонували їм здатися. Гарантували життя і медичну допомогу. Але екіпаж продовжував вести вогонь і командувати атакою. Танк і піхота ворога підійшли практично впритул – церемонитися не було часу. Ми вже не могли стримати ворога (відстань була надто малою). Відбиваючись ручними гранатами, я кинув дві Ф-1 в БМП.

Вогонь з боку БМП та команди в радіостанцію терористів припинилися, але нам було не до цього: на блокпост заїхав танк, зробив кілька пострілів з гармати. Я двічі влучив з РПГ, але пошкодити «броню» не вдалося. Танк спробував відійти полем на Чернухіно. Вже у полі його «наздогнав» Юра «Сепар», перебивши пострілом з РПГ гусеницю. Танкісти втекли.

Дякую хлопцям зі 128 гірсько-піхотної бригади, які виручили боекомплект. Своїх патронів у нас на той час вже не залишалось. В посадках терористів ми поклали

багато. Бачили це по воронах. Думаю, чоловік 300 за перші дні та не менше 50-60 у день виходу.

18 лютого

Вихід – найважча доба. Після команди про передислокацію всю зброю, боеприпаси та спорядження, які не могли забрати, знесли в один бліндаж. Група прикриття підірвала всю зброю і повинна була виїхати на БМП, в яку поклали тіла загиблих. Якби знали, що у критичний момент підведе акумулятор бойової машини, – понесли б тіла на руках. Але в момент відходу прикриваючої групи біля БМП залишився лише механік-водій. Йому довелося відходити в пішому порядку, а після підризу моста – разом з товаришами – «ЗІлом».

Чотири кілометри довелося йти пішки. При цьому Олег Вінницький ніс кулемет та два автомати – загиблого старшого лейтенанта Семенова і пораненого старшини Гусака. Замикаюча група підірвала боеприпаси та залишки укріплень поста.

Тих, хто виходив з блокпоста «Балу», після пішого маршу чекали три «Урали».

Їхали на «Уралі» не вмикаючи фар. Зіткнулися з танком. Бійці подумали, що в капот попала міна. Всі миттєво вискочили з кузова. Від удару з прапорщика Вінницького злетіла каска, випала додаткова зброя (один з автоматів, кулемет та два РПГ). Бійці руками скинули «Урал» з дороги, щоб він не заважав колоні. Прапорщик Вінницький пішов шукати каску, автомат і кулемет, що злетіли при ударі. Поряд обшукували землю декілька таких самих бійців, які обрали пошук загубленої зброї та спорядження важливішим за порятунок власного життя. Їх підібрали танкісти, тож далі хлопці прямували до точки збору на броні. Там вантажилися на «Урали» і поїхали полями.

Виходило все, що могло їхати – танки, БМП, МТЛБ, вантажівки. Вів колону, прокладаючи шлях неброньованим «УАЗом», командир 128 гірсько-піхотної бригади. Колона була дуже великою. Танки терористів виходили на прямий постріл. Також «накривали» «Градами» та мінами. Неодноразово колону потрапляла у засідку. Тоді вели вогонь просто з бортів з усього, що могло стріляти. Втрати були з обох сторін. І так тривало до місця, яке вже впевнено контролювали українські війська.

Ті, кому пощастило пережити цей день, запам'ятають його назавжди. ■

ЛИЦАРІ ЗВИТЯГИ

**Василь КЛИМЕНКО,
Едуард НІКІТЕНКО**

Сьогодні йому в службі не вистачає найголовнішого — часу в добі. Була б вона трохи довшою, значить і зробити вдалося б значно більше. А щоденна обстановка, яка змінюється ледве не кожної хвилини, вимагає від нього, командира, швидких і професійно виважених рішень. Саме від них найбільше і залежить не так своєчасний розгляд службових паперів, як життя підлеглих, котрі під масованими обстрілами бойовиків несуть службу на блокпостах. Незважаючи на вогонь ворожих «Градів» і мінометів, дивуючи цивільних своєю витримкою, «зелені кашкетів», як завжди, чітко й злагоджено виконують свої обов'язки на блокпостах і тимчасових пунктах пропуску. З постійною готовністю дати рішучу відсіч ворогу і маючи тверду впевненість, що відстоювання ними територіальної цілісності своєї країни має нерозривно поєднуватися з турботою командирів про підлеглих. Тож і замало полковнику годин у добі. Постійно тримаючи під своїм контролем пульс биття всього організму — бойової життєдіяльності довіреного йому прикордонного загону — офіцер Бурда сам ніби увесь час перебуває на «передовій». За її боєготовність персональну відповідальність несе він — командир.

Нелегка ця ноша. Але саме вона, особливо у бойовій обстановці, є найкращим виміром професійної зрілості військового. Незалежно від кількості та розміру «зірок» на офіцерських погонах. Цього навчали курсанта Олега Бурду — спочатку у прикордонному училищі, а згодом, після восьми років служби з охорони державного рубежу, на першому факультеті Національної академії Державної прикордонної служби України імені Богдана Хмельницького.

— Дружина Олена Валентинівна як військово-службовець залишалася у Березинському прикордонному загоні, — згадує полковник, а я, батько семірочного сина, на стаціонарному відділенні нашого вишу настійливо «гриз граніт» академічної науки.

Пізніше, коли в далекому немирній обстановці йому доведеться отримати знання застосувати на практиці, Олег Вікторович добрими словами вдячності на раз згадуватиме своїх наставників. Військовий вишкіл старших офіцерів Володимира Івка,

Віктора Заложі, Анатолія Бабченка та інших приніс свої результати. Усвоений під їхнім керівництвом теоретичний курс службово-бойового застосування та управління діями прикордонних підрозділів, частин і з'єднань знайшов у службі Олега Вікторовича практичне втілення на східному рубежі країни. Під його безпосереднім керівництвом уперше було створено суцільну систему прикордонного моніторингу берегової смуги та висвітлення надводної обстановки в акваторії Таганрозької затоки Азовського моря.

нього, а він їй у відповідь безлике: «Усе буде добре». Сказав так, бо знав: жіноче серце не обманеш. Згадалося, як двадцять два роки тому, він, новоспечений лейтенант, за два тижні до закінчення першої офіцерської відпустки, познайомився на вулиці з дівчиною, котра своєю юною привабливістю відразу запала в його душу. Буває ж так у житті: перша зустріч, перші побачення і юне, чисте, як кришталь, серце відгукує ще незвіданим почуттям: «Я люблю!» Саме таким, як стверджує народна мудрість, і буває

ликий проросійський сепаратизм принесе у їхнє життя не лише страждання, а й ворожу окупацію.

Зараз у їхньому містечку, що опинилося у підконтрольній сепаратистам зоні, наводять «порядок» — більше сотні «кадірівців» — найманців із Чечні. Місцевих захисників «ДНР» кавказькі бойовики вигнали воювати на передову, в район Дебальцево. Самі ж новоприбулі — це ті чеченці, які наприкінці грудня минулого року під час шоу на стадіоні у Грозному привселюдно підписали рапорти, що «заради інтересів РФ готові вико-

незважаючи на те, що контроль українських «зелених кашкетів» за гуманітарними конвоями росіян практично відбувався в режимі візуального спостереження, добре спрацювала їхня пильність. А робити професійно обґрунтовані висновки для подальшого їх використання досвідчений штабіст полковник Бурда мав уже неабиякий досвід.

До складу очолюваної ним групи входили військовослужбовці Харківського та Сумського прикордонних загонів. А на своїх перших помічників — офіцерів Валентина

нинішній тривожний час є те, як вони діють, виконуючи свої обов'язки не в тиші службових кабінетів, а в нестандартних ситуаціях, особливо в бойовій обстановці.

Усі роки служби офіцер Олег Бурда, розпочавши професійну кар'єру військового заступником начальника прикордонної застави, а згодом уже на керівних штабних посадах на східній ділянці державного рубежу, підсвідомо готував себе до цього випробування.

Нині у його службовій атестації зазначено, що «полковник Бурда О.В. проявляє високий професіоналізм у підтриманні належної боєготовності підпорядкованого йому персоналу, мужність і самовідданість при виконанні завдань з охорони і захисту державного кордону України». Мабуть, ці ознаки офіцерської гідності найбільше й враховувалися керівництвом ДПСУ, коли розглядалося питання про призначення полковника Олега Бурди начальником Донецького прикордонного загону.

Сьогодні його підрозділи перебувають на одному із найнебезпечніших напрямків — на передовій гібридної війни з проросійськими бойовиками. Віднедавна «зелені кашкетів» спільно з іншими державними органами у зоні АТО стали виконувати ще й контрольні функції на лінії розмежування. До нових обов'язків додалося й особистої відповідальності командира.

На що очікує полковник у майбутньому? Проявляючи непоказну турботу про безпеку підлеглих під час служби на обстрілюваних бойовиками із «Градів» блокпостах, він мріє про головне — відновлення на Сході країни її державних кордонів.

А поки що кожен добу життя начальника прикордонного загону офіцера Олега Бурди визначає оперативна обстановка у бойовому протистоянні його підлеглих з ворогом, що веде неоголошену війну з українською незалежністю. ■

P.S. Коли матеріал уже був підготовлений до друку, надійшла приємна звістка: за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, високий професіоналізм, вірність Військовій присязі Указом Президента України полковник Бурда Олег Вікторович нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Редакція «ПУ» щиро вітає Олега Вікторовича з цією високою державною нагородою.

Вимір офіцерської честі

До місця служби його підлеглих нині прикована увага не лише співвітчизників, а й зарубіжної спільноти. На Сході суверенної України бойовики-сепаратисти разом з військовослужбовцями північної сусідки заради химерних державоутворень «ДНР» і «ЛНР» сіють горе й людські страждання у донецькому краї. Разом з іншими учасниками АТО на передовій гібридної війни терористам мужньо протистоять охоронці українських рубежів. В одному строю з ними і воїни Донецького прикордонного загону, яким з недавніх пір командує полковник Олег Бурда.

Довелося полковнику з академічним значком на лацкані військового однострою брати активну участь у посиленні охорони кордону на загрозованих напрямках Луганського прикордонного загону. Упевнено, професійно, грамотно діяв він і тоді, коли на початку липня минулого року в районі населеного пункту Юганівка серед глибокої ночі бойовики розпочали масований мінометний обстріл розташованого зведеного загону прикордонного угруповання «Північ».

Завдяки своєчасним рішенням заходів старшого офіцера Олега Бурди озброєним нападникам не вдалося зненацька захопити та розгромити підрозділ «зелених кашкетів». Проте сам полковник отримав осколкове поранення голови, тож після бою його евакуювали до Центрального військового госпітального ДПСУ.

На збентежений дзвінок Олени Валентинівни, яка з «відомчого телеграфу» відразу ж дізналася про місце його перебування, Олег Вікторович коротко заспокоїв: «Отримав невелику подряпину... Усе буде добре». Повернувся до палати з уже вимкненим мобільним і тут же подумки почав себе сварити: «Дружина, по її голосу це відчувалося дуже помітно, страшенно переживає за

перше кохання. Воно й поєднало назавжди Олену з її обранцем — офіцером-прикордонником і майбутнім батьком їхнього сина Олександра.

— Назвати нашого первістка ім'ям, що значить захисник, запропонував я, — каже полковник, — а дружина погодилася.

Нині продовжував їхнього з Оленою Валентинівною роду навчається на третьому курсі Харківської академії залізничного транспорту.

— Отримає диплом, з його спеціальністю безробітним не буде, — подумки розмірковує батько Олександра. — Навкруги, на рідній Донеччині, бойовики, як можуть, знищують місцеву інфраструктуру. Тож після звільнення території підконтрольних сепаратистам, не один рік доведеться відбудувати усе заново.

Як і дороге серце старшого офіцера Олега Бурди невеличке містечко над річкою Кринка, де ще у далекі шкільні роки плекав він своєю мірністю офіцером-прикордонником. Тут, де майже усі знали один одного, шанували просту робітничу сім'ю Бурди Віктора Івановича і Валентини Давидівни та їхнього сина Олежку. І ніхто з них не міг передбачити найстрашнішого — через роки спочатку такий обнадій-

нувати будь-який наказ у будь-якій точці світу». Новоприбулі уже створили в окупованому ними населеному пункті військовий гарнізон та взяли на свій навіс «порядок» серед містян.

«Хіба ж ми за це голосували на виборах?!» — обурювалися «ополченці», залишаючи для чужинців своє рідне містечко.

На запитання: «Скільки їх, непрошених, із найсучаснішою зброєю, одні відкрито хизуючись, інші, ховаючись немов шури від людського ока, незаконно перетнуло український рубіж?» — полковник Олег Бурда може відповісти лише двома словами: «Дуже багато».

Минулого року йому довелося командувати підрозділом прикордонного контролю в пункті пропуску «Ізварине-Донецьк» (РФ), персонал якого, згідно з укладеними домовленостями, здійснював контроль переміщення гуманітарних вантажів для Донецької та Луганської областей, що прямували з території Російської Федерації. У недовгих умовах, серед ворожо налаштованих до українських прикордонників вояків, на чужій території Олег Вікторович та його підлегли гідно виконували поставлені перед ними завдання.

Примака, Олексія Шарпу, Олександра Парченка, Олександра Драгуна й Олександра Бондаренка — у вирішенні службових питань полковник міг покластися як на себе. Був упевненим, що за його командою: «Ні кроку назад!» кожен до останнього залишатиметься вірним обов'язку захисника рубежів Вітчизни.

У жовтні минулого року Олегу Вікторовичу виповнилося сорок чотири роки. Двадцять шість із них віддано службі. Чи не жалкує він, що найкращі роки пройшли у військовому строю, де кожен день регламентований статутними вимогами?

— Я радий, що саме так склалася моя доля, — щиро зізнається полковник. — На кордоні знайшов своє життєве покликання. І головна точка моєї опори поруч, — усміхаючись жартує він, — дружина служить прапорщиком.

Як завжди небагато-слівний, командир військової частини «зелених кашкетів» повільно, ніби повертаючись до власних думок, каже: «Наш кордон завжди був сильним не так своїм озброєнням, як духовно-моральною відданістю його охоронців довірених справі. Прикладом у цьому, насамперед, повинні бути офіцери — люди честі. А найточнішими терезами її виміру у

ФОТОФАКТ

Круглий, Сартіва і Укропчик

У позашляховику з йоркширським тер'єром цей прикордонник вирізнявся з-поміж решти. Історія його служби теж цікава.

Олег БОЙКО, фото автора

— Круглий, — назвався він і попросив не вказувати прізвища та імені. Його оперативно-бойова комендатура саме збиралася на ротачію, але Круглий уже написав рапорт і після відпочинку планує продовжити службу в зоні АТО.

Ще до мобілізації Круглий був волонтером і дуже поважає цих людей. Знає, яких зусиль вони докладають, щоб допомогти солдату. Тому намагається брати лише найнеобхідніше з волонтерської «гуманітарки», а те, без чого можна обійтися, віддає ближньому. Проте з радістю читає дитячі листи й розглядає малюнки. Авторку одного з листів навіть

знайшов у соцмережі та переписувався з нею.

У військкомат Круглий прийшов добровольцем, а на передову поїхав на позашляховику. Розповідає, що Chevrolet Sartaiva подарував підприємець Іван, який лише переймався, щоб машина служила в зоні АТО. І служить... Допомагає повсякдень. Нею і постраждалих бійців евакуйовували, і біженців з небезпечної зони вивозили. Круглий та його побратими щиро вдячні пану Івану за такий дарунок.

Щодо йоркширського тер'єра, то його прикордонник знайшов на дорозі. Вночі собача бігло на світло фар. Схоже, що його просто викинули з машини. Песик ледь не потрапив під колеса його позашляховика, але Круглий вчасно загальмував і забрав цей мокрий та брудний клубочок у салон. У розташуванні відмив собача звичайним шампунем. Ім'я для тер'єра якось само «приклеїлося» — Укропчик. Він одразу полюбився прикордонником, став для них рідним і своєю грайливою вдачею прикрашає будні бійців АТО. ■

РОБОТА З МОЛОДДЮ

Про війну, якою вона є

В Ізмаїльському професійно-технічному училищі №7 відбулася зустріч з учасниками АТО — військовослужбовцями Ізмаїльського прикордонного загону офіцерами Денисом П'яником і Сергієм Макаренком.

Руслан ЦИМБАЛ

Вона стала щирою та відвертою розмовою вояків з присутніми учнями про нелегкі бойові будні й про ситуацію, що склалася на Сході країни через військову агресію північної сусідки. З великою увагою слухала юнь про патріотичний настрій наших бійців та про допомогу волонтерів, які активно підтримують захисників кордонів Вітчизни. Продемонстрували офіцери своїм слухачам і залишки зброї сепаратистів та осколки мінометних мін.

Учні ставили безліч питань: про умови перебування в місцях бойових дій, про те, коли закінчиться війна на Сході України. Особливе зацікавлення викликали у присутніх технічні характеристики зброї, що застосовується у бою з терористами.

Головною метою зустрічі стало поглиблення знань молоді про нашу державу, формування у підростаючого покоління кращих громадянських якостей: патріотизму, людяності, любові до рідної землі та поваги до людей, котрі її захищають. На думку учасників зустрічі, що мету було успішно реалізовано. ■

ПРО ПРИСВОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЗВАНЬ

від 23 лютого 2015 року №128-ос по Адміністрації Державної прикордонної служби України

полковник підполковнику ЩЕРБЛЮКУ Олександрю Анатолійовичу

від 24 лютого 2015 року №133-ос по Східному регіональному управлінню

Державної прикордонної служби України капітан 1 рангу капітану 2 рангу МАЙМУЛІ Сергію Іллічу капітан 2 рангу капітану 3 рангу ПЕТРОВУ Олексію Леонідовичу підполковник

майору ГАРМASHУ Олексію Володимировичу Управління кадрів АДПСУ

ТЕПЛО СЕРДЕЦЬ

Заради дитячої посмішки

Прикордонники окремого військового відділу «Краматорськ» відвідали сиротинець, в якому нині проживають діти з кількох районів Донбасу.

Олег БОЙКО

Малеча не з чуток знає, що таке війна. Частина дітей привезли сюди після обстрілу Краматорська та Маріуполя, частину перемістили з районів, які нині контролюють російські терористичні сили.

Прикордонники привезли малюкам солодощі, придбані власним коштом, а також іграшки, дитячий одяг, книжечки, які передали волонтери — освітяни та школярі Києва. Можна сміливо сказати, що гості подарували діточкам трохи щастя. Малеча вмить розібрала гостинці, та це було для них не головним. Діти, які обділені батьківським теплом, користувалися можливістю і просилися, щоб їх хоч трошки потримали на руках, напередки бігли до чоловіків у одностроях, щоб сказати «привіт», розповісти, як

їх звуть та звідки вони. Особливо популярним у дітей був прикордонний берет, який більшість з восьми десятків дітлахів приміряла на себе. ■

СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ
Магнолії-ТВ

Діана Копилова
Київ.
Допоможіть знайти 16-річну Діану Копилу!
Діана - жителька Святошинського району столиці.
Близько 14-ої години 15 лютого 2015 року дівчина пішла з дому та більше рідні її не бачили. Найімовірніше, Діана може перебувати у Львові або у Львівській області.

116000
Дзвінки з усіх мобільних телефонів БЕЗКОШТОВНІ

www.detipoisk.com

Прикмети дитини: виглядає на 16 років, 160 см на зріст, середньої статури, овальне обличчя, русає волосся середньої довжини.
Одяг: довга сіра шуба з капюшоном, сині джинси.

МИТЬ РОЗРЯДКИ

— Любий, ти став таким щирим зі мною...

— З чого ти взяла?
— Живіт не втягуєш.
* * *

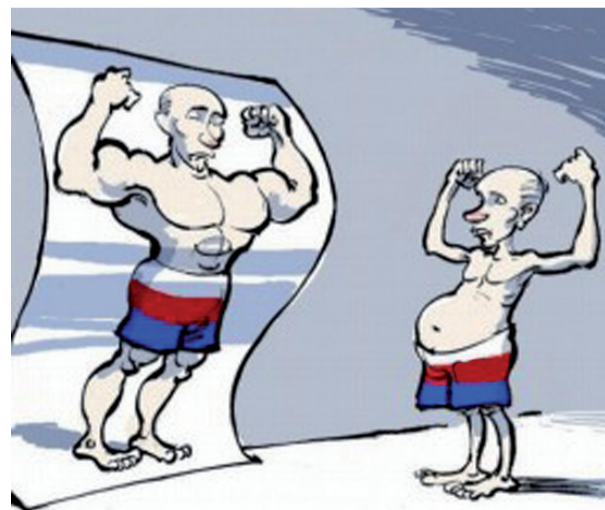
Учитель запитує учнів:
— Діти, де ми можемо почувати, як розмовляють дєрева?

— У лісі.
— У парку.
— У психлікарні...
* * *

— Вчора з дівчиною познайомився!

— Телефончик взяв?
— Так, дивись, який «наворочений»!

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Засновник:
Адміністрація Державної прикордонної служби України

Видається з липня 1943 року

**ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ**

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:

61023

Заступник головного редактора
Костянтин ПЯСЦЬКИЙ

Відповідальний секретар
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Чергова по номеру
Ольга МІРОШНИЧЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 39953
Наклад: 6000 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації — рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net